

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 211/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Lapuníkovou, Stred 60/55, Považská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 4/2017 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 30 Ro 1317/2014), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Lapuníkovou, Stred 60/55, Považská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 4/2017 (pôvodne vec vedená pod sp. zn. 30 Ro 1317/2014).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu 30. júna 2014 návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 2 323,57 €. Konanie o jeho návrhu bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 30 Ro 1317/2014. Okresný súd výzvou z 13. apríla 2015 vyzval sťažovateľa na opravu návrhu, ktorý na výzvu súdu reagoval obratom (24. apríla 2015). Dňa 30. decembra 2016 mu bol doručený platobný rozkaz sp. zn. 30 Ro 1317/2014 z 5. decembra 2016. Sťažovateľ uvádza, že od 24. apríla 2015 do vydania platobného rozkazu sa opakovane pokúšal na súde informovať o stave veci, a to aj písomne (žiadosti zo 17. februára 2016 a 7. septembra 2016).

Sťažovateľ podal 24. novembra 2016 sťažnosť predsedníčke súdu na prietahy v konaní, pričom „*Vydanie Platobného rozkazu sťažovateľ vidí ako dôsledok jeho Sťažnosti pre porušovanie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov... Sťažovateľ si myslí, že ak by túto Sťažnosť na Okresný súd Bratislava IV nepodal, do dnes by nebol vydaný vo veci ani len Platobný rozkaz.*“. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi sp. zn. Spr 2116/2016 z 19. decembra 2016 uviedla, že sťažnosť je dôvodná a konanie bolo postihnuté prietahmi.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „... *si myslel, že vo veci sa bude už promptne konať. Na Okresnom súde Bratislava IV bolo telefonicky na informačnej kancelárii zistené, že žalovaná podala proti vydanému platobnému rozkazu odpor. Po viac ako mesiaci od získania tejto informácie musí sťažovateľ konštatovať, že ani odpor mu nebol doručený.*“.

Sťažovateľ konštatuje, že sa nachádza v stave právnej neistoty a zdôrazňuje, že nárok, ktorý si svojím návrhom uplatňuje, je škodou, ktorá mu vznikla v súvislosti

s trestným činom, ktorého sa na ňom žalovaná mala dopustiť a o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2 T 38/2013 z 18. marca 2013, pričom samotný skutok sa stal ešte v roku 2007.

Sťažovateľ sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Ro/1317/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Ro/1317/2014 prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

[REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000,- €, ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný...

Okresnému súdu Bratislava IV je povinný zaplatiť trovy... v sume 200,26 €...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom

predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote, preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadné odlišnosti (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07), čo umožňuje posúdenie ich namietaného porušenia spoločne.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu ani jednorazová nečinnosť súdu v trvaní niekoľkých mesiacov nie je automaticky prejavom takej nečinnosti, ktorá odôvodňuje vyslovenie zbytočných prieťahov v konaní (pozri napr. II. ÚS 21/01, III. ÚS 52/05).

V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (pozri napr. IV. ÚS 147/04).

Aplikujúc doterajšiu judikatúru na konkrétne okolnosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že k určitým prieťahom v postupe okresného súdu došlo v období od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, resp. od jeho opravy až do vydania platobného rozkazu (30. jún 2014, resp. 24. apríl 2015 až 5. december 2016). Zároveň však zo spisovej dokumentácie vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa adresovaná predsedníčke okresného súdu z 24. novembra 2016 sa prejavila ako účinný prostriedok ochrany jej

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže bezprostredne po jej doručení predsedníčke súdu došlo k zjednaniu nápravy a vydaniu platobného rozkazu. Na ťarchu sťažovateľa treba pripísať, že nepodal právne perfektný návrh na vydanie platobného rozkazu, a preto ho okresný súd musel vyzvať na opravu návrhu.

Po podaní odporu okresný súd zrušil bez meškania platobný rozkaz a vo veci meritórne (za menej ako rok) rozhodol rozsudkom sp. zn. 18 C 4/2017 z 30. novembra 2017 tak, že žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na úhradu sumy 2 323,57 € s prísl. Označený rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 1. februára 2018. Ústavný súd tiež zistil, že o trovách konania rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 18 C 4/2017 z 20. februára 2018 tak, že žalovaná je povinná nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 499,05 €.

Sumarizujúc svoje zistenia, ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní síce došlo k ojedinelému priet'ahu (v období do vydania platobného rozkazu), ale následne okresný súd konal vo veci v zásade plynulo a o veci sťažovateľa rozhodol za 2 roky a 9 mesiacov (od opravy návrhu 24. apríla 2015 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku 1. februára 2018). Takúto dĺžku napadnutého konania dobu ústavný súd považoval z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú, a to aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom okresného súdu v napadnutom konaní neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2018